

ANDRÁS ANDRÉ

Mennyei vendég

Igazából ő sem lelkesedett érte,
nem volt hát egyszerű művelet Papát kitenni az ágyból a fotelba,
ha hozzáértünk, a valaha robotos testnek már minden pontja jajgatott.
De *néha mindig* sikeresen megpróbáltuk, s ha nem is mondtuk, ugyancsak
[*érezgettük* vele;
gyere, Papa, lássál világot...

Olykor úgy tűnhet, hogy a csodák együtt romolnak az emberrel,
bár ragyogó, ablak kirakatába tett, téli világot varázsoltunk elé,
melyet tiszteletünkre, főleg Papáéra, aláereszkedvén, őszinte csodálattal
megtékintett maga Szent Péter is.

„Mi az”, *szólt* Papa, előre-meredve, rá se hederítve a szentre: „hóóó?”
Ám előbb még, kínjában majdnem ormáig beszippanva kacskabajuszát,
alig hallhatóvá jámborítva végigmondott, nem tartott oly sokáig,
egy szenvedélyes élet-járadékot.

Én, javíthatatlan álorcás, hasonlatosan a szolidan harákoló Pítör bácsihoz,
(egyébként ma sem világos, miféle kulcsot forgatott *fejében*),
próbáltam békésen együtt-csodálkozni Papával, aki valamit megneszelhetett,
s a rövidke csönd is hosszú és súlyos lehetett, megtörte hát;
„véége, na és? Véége, minden megy tovább...”

Az a hang, az a testtelen hang.
(S Szent Péter is, oly békés volt pedig: sehol.
Soha nem láttam illemtudóbb embert, láthatatlan csöndben illant –
hirtelen *világosult* meg, az egyensúlyát veszített szavaknak már az elején.
De remélem, egyszer ismét találkozhatunk...)